

* Hoop besep door beschikkingen op 8 december 2006 - 1° beklagde / en (2° beklagde) op 12 december 2006 - 1° beklagde / tegen alle (2° beklagde) tegen alle

OP VERZET TEGEN HET VERSTEKVONNIS d.d. 31 oktober 2005

Griffienummer _____ Beklaagdenummer _____

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **27 november 2006** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not.nr. DE 66.L3.3557/02/ Griffie nr. 3520

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, monteur, geboren te _____ op _____
 _____, wonende _____ ;
2. _____, stikster, geboren te _____ op _____
 _____, wonende _____ ;

Gezien het in deze zaak, door deze rechtbank, dertiende kamer, bestaande uit een rechter, rechtdoende in strafzaken, op 31 oktober 2005 bij verstek verleende hiernavolgende integrale vonnis, :

“ IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, monteur, geboren te _____ op _____
 _____, wonende _____
2. _____, stikster, geboren te _____ op _____
 _____, wonende _____

Verdacht van :

Te

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 februari 2001 tot 28 februari 2001 (stuk 4)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°,

2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een veranda van 6,85 meter op 3,3 meter, aangebouwd aan de bestaande woning (stuk 2)

gelegen in gebied voor verblijfsrecreatie conform het gewestplan van 7 november 1978 met verkavelingsvoorschriften.

B. Vanaf 1 januari 1990 tot datum der dagvaarding (stuk 27) (8 JULI 2005)

- bij inbreuk op de art. 64 eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- bij inbreuk op de artikelen 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1-1° en -7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, met name door het niet naleven van stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en sche-

penen d.d. 7 mei 1985 die bepalen:

"Alle bestaande of op te richten konstrukties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie; een bestemmingswijziging die bestaat uit permanent bewonen, kan niet worden vergund." (stuk 20).

C. Vanaf 1 januari 1990 tot datum der dagvaarding (stuk 27) (8 JULI 2005)

- bij inbreuk op de art. 44 § 1-7°, 64 tweede, derde, vierde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen en artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 waarbij artikel 192bis in het decreet van 18 mei 1999 wordt ingevoegd waardoor het hoger vermeld besluit met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984 tot 1 mei 2000 wordt opgenomen.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd

namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 6 a 23 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

te op

en

veren op

beiden wonende te

geboren

geboren te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 23/04/1990 geregistreerd op 02/05/1990.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt voor de zitting van 3 oktober 2005 en die op 28 juli 2005 werd betekend aan de tweede beklaagde in persoon en door afgifte van een afschrift aan de tweede beklaagde als echtgenote van de eerste beklaagde;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 2 augustus 2005 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 3 oktober 2005 het openbaar ministerie in de persoon van substituuat-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis.

De beklaagden verschenen niet, noch lieten zij zich vertegenwoordigen.

1. Feitelijke gegevens zoals ze uit het dossier blijken

1.1

De politie te stelde op 30 september 2002 (stuk 2, strafdossier) vast dat op het adres te kadastraal gekend onder een garage en veranda werden opgericht zonder vergunning.

De eerste beklaagde verklaarde (stuk 4, strafdossier) dat de garage werd opgericht in de loop van het jaar 1995 en de veranda in het jaar 2001. De tweede beklaagde sloot zich bij deze verklaring aan (stuk 5, strafdossier).

1.2

De regularisatieaanvraag voor de veranda werd bij beslissing d.d. 9 december 2002 van het college van burgemeester en schepenen (CBS) van geweigerd (stuk 14, strafdossier) gezien de aanvraag strijdig was met de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingaanvraag.

1.3

Bij brief d.d. 9 april 2003 (stuk 15, strafdossier) liet de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) aan de procureur des Konings weten geen herstelvoordring te formuleren verwijzend naar het feit dat de minister met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de commissie vervolgbeleid zou afgesproken hebben dat het resultaat van de besprekingen in de parlementscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening met betrekking tot de problematiek week-endverblijven zou worden afgewacht.

1.4

Bij brief d.d. 16 februari 2004 (stuk 19) werd door het CBS van een herstellvordering aan de procureur des Konings overgemaakt. Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, meer bepaald het verwijderen van de veranda en de garage. Tevens werd een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn gevorderd.

1.5

Verhoord omtrent de herstellvordering, stelden de beklaagden geen gevolg te willen geven aan de herstellvordering en de bespreking van de problematiek in de parlementscommissie te willen afwachten (stuk 27 en 28, strafdossier).

1.6

Gevolgevend aan een kantschrift d.d. 24 maart 2004 werden de verkavelingvoorschriften bij het strafdossier gevoegd (stuk 33, strafdossier), die onder andere uitdrukkelijke bepalen: "Alle bestaande of op te richten (c)onstru(c)ties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie; een bestemmingswijziging die bestaat uit een permanent wonen, kan niet worden vergund."

1.7

Bij brief d.d. 21 december 2004 (stuk 44, strafdossier) liet de burgemeester weten dat het CBS van op 6 december 2004 beslist had de bestaande herstellvordering niet uit te breiden met een herstellvordering tot staking van het strijdig gebruik "om reden dat deze personen reeds ingeschreven waren in het weekendverblijf op 24/11/1990 en het college pas in zitting van 07/02/1992 besliste dat geen enkele aanvraag tot inschrijving op het adres van een weekendverblijf meer wordt aanvaard".

1.8

Bij brief d.d. 15 december 2004 (stuk 47, strafdossier) liet de GSI weten zich niet te zullen aansluiten bij de herstellvordering van het CBS, gezien het perceel gelegen is in een geïnventariseerde cluster.

2. Karakter van de misdrijven vervat onder B en C waarvoor de beklaagden worden vervolgd en gevolgen voor het niet gelden van de strafsanctie van de instandhouding

2.1

Deze kamer van de rechtbank heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de

instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.2

Het hof van beroep te Gent heeft zich bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake nr. parketnr. onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

2.3

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr. www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het openbaar ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

3. De gegrondheid van de strafvordering

Uit de voormelde feitelijke gegevens blijkt afdoende dat de beklaagden zich hebben schuldig gemaakt aan de feiten zoals omschreven in de tenlasteleggingen A (oprichten van de veranda) en B en C (niet vergunde bestemmingswijziging). De beklaagden hebben, zoals duidelijk blijkt uit hun verklaringen, bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie 'verblijfsrecreatie' naar de functiecategorie 'wonen' door een gebouw dat gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen. In dit kader werd ook de veranda onvergund opgericht.

4. De straftoemeting

4.1

De feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C, vormen in

5.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

5.3

De ingediende herstellvordering is enkel wat betreft de afbraak van de veranda naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook wat betreft de veranda worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikend gedeelte van dit vonnis.

Voor de gevorderde afbraak van de garage dient te worden vastgesteld dat de beklaagden niet vervolgd worden voor het bouwen van de garage, zodat de rechtbank niet te oordelen heeft over de herstellvordering nopens de garage.

5.4

Door het CBS werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstellmaatregelen.

5.5

Waar de hoge raad voor het herstellbeleid nog niet officieel werd geïnstalleerd, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstellvordering niet worden ingewonnen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 38, 50, 40, 65, eerste lid, 66;

Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, art. 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149, 192bis 5° en 204;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND BIJ VERSTEK

VERKLAART de beklaagden en schul-
dig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B en C;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagden en
voor deze feiten samen **ELK** tot een **GELDBOETE** van **100,00 euro**, met 45 decimen verhoogd (x 5,5), 550,00 euro bedragend;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden en uitgesproken geldboete van 550,00 euro telkens zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 30 dagen;

SPREEKT lastens de beklaagden en de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 10,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklaagden en elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden en hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 188,70 euro.

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de beklaagden en tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend onder namelijk door afbraak van de veranda en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van door de beklaagden en ELK een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

VERKLAART zich onbevoegd om te oordelen nopens de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van voor zover deze slaat op de gevorderde afbraak van de garage .

De rechtbank nam kennis van:

- het vonnis dd. 19 juni 2006 en de erin vermelde procesakten;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 9 oktober 2006:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van substi-
tuut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagden** en in hun
middelen van verdediging voorgedragen door meester oco mees-
ter advocaten te

Herstelvordering

1.

Het college van burgemeester en schepenen van vorderde het
herstel in de oorspronkelijke toestand, namelijk het verwijderen van de veranda en
de garage, gekoppeld aan een dwangsom.

2.

In het vonnis dd. 19 juni 2006 verklaarde de rechtbank zich onbevoegd om nog te
oordelen nopens de herstelvordering voor zover deze betrekking had op de gevor-
derde afbraak van de garage. Nopens de herstelvordering inzake de veranda ver-
zocht de rechtbank het openbaar ministerie om het college van burgemeester en
schepenen van alsnog het advies van de Hoge Raad voor het
Herstelbeleid over de herstelvordering in te winnen.

3.

Bij brief dd. 25 september 2006 maakte het gemeentebestuur het advies
van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid over aan de procureur des Konings. Bij
advies dd. 11 september 2006 werd de adviesvraag van het college van burgemees-
ter en schepenen onontvankelijk verklaard. De raad stelde vast dat gezien de stand
van het dossier de adviesaanvraag niet met een beschikking van een rechter of bij
tussenvonnis in toepassing van artikel 198*bis* DORO werd ingewonnen en zij in de
zaak derhalve niet kon worden gevat door een adviesaanvraag van het college van
burgemeester en schepenen.

4.

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet
van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies
van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge
Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedge-
keurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt – zoals deze herstellvordering - kan de rechtbank soeverein beslissen of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstellmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden, te meer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluidend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur. Het vragen van een advies zou niet alleen de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen, doch tevens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nodeloos belasten. Het thans niet inwinnen van het advies strijdt dan ook niet met het (tussen)vonnis dd. 19 juni 2006.

5.

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstellmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstellmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstellmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

6.

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven een einde te stellen en leggen aan de beklagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis, waarbij de herstellmaatregelen aan de beklagden slechts kunnen worden opgelegd voor zover zij voor het onderliggende feit vervolgd werden en veroordeeld worden.

7.

Door het college van burgemeester en schepenen werd gevraagd een dwangsom op

te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;
 Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 187, 189, 190, 190ter, 194, 195;
 Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;
 Strafwetboek, art. 2, 38, 50, 40, 65, eerste lid, 66;
 Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, art. 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;
 Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 68;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149, 192bis 5° en 204;
 Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK EN OP VERZET

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van
 de beklaagden-opposant
 tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed ge-
 gen te kadastraal gekend onder
 namelijk door afbraak van de veranda en dit binnen een termijn
 van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei
 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn
 wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van
 ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voor-
 zien.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen
 van door de beklaagden-opposant en
 een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag
 vertraging in de nakoming van dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van ZEVENENTWINTIG
 NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

,alleensprekend rechter in strafzaken.
 substituut procureur des Konings
 griffier.